

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

Ack! vördade Bröder! sätt mig icke på högt upp, i anseende til
 mina ringa och välmänta Tjänster emot vår Literatur. De äro utom-
 des uti et dagligt aftagande, samt hvarvid ingen ting förloras:
 ty många unge och vittre män skåda nu både längre och säkrare
 än jag kunnat göras; hvilket icke heller är underligt: ty jag
 började skåda omkring mig, då Horisonten var trängre, Ljuset
 mindre. Jag söker nu utomdes komma allt mer i lugnet,
 städa ibland mina Papper, utgifva eller berga något undan
 förödeljen, och söka förvarings-ställe åt det öfriga.

Af de Nyheter, jag ännu låter i det allmänna utgå, gör jag
 mig visserl. en Skuldighet af at efterhand upvakta med.

Min Slustru ber om sin ödmjukaste Skåning til Min Kärafte
 Bröder hela Hus;

äfsen som jag anhåller om min ödmjukaste Vårdnads Förmålan
 till Sin Syster och vänsterns fullaste Skåning till alla de k. Coufverne;
 framhårdandes med Respekt och hjertelig Tilgifvenhet

Min Vördade Bröder

Storn Solm, d. 26 Sept.

1791.

ödmjukaste Tjenare,

Gjornwell.

42

4

Till Kungl. Secreteraren, Herr Jonas Carl Linnérhielm, på Ebbetorp
vid Calmar; dat. Captenruddeu, d. 20 Sept. 1791.

Min Egen Lilla Öma och Söskedliga Doror Carl!

Det behöf, at Du är så mycket min Vän, som Du är, för at kunna förlåta
 mig, som ej på så lång tid har skrivit och svarat Dig på Dina så
 Charmanta och vänsternsfulla Brev — men jag försäkrar Dig, at i
 denna förförmelse äger omitt Hjerta ingen del: ty jag är nu så angifven
 och öfverhord af både glada, seriösa och ängsliga Saker, at jag knappast
 nu några minuter före Postens Afgång får det nöjet, at uppfylla en så
 kär Skuldighet — men hvarför sade jag: uppfylla? Nästa Lilla Doror Carl!

2

Åt tankan af Dit fifta intagande. Bref gör at jag ej vet, om jag vågar
 skicka af dessa reder — anse ej detta såsom svar — jag kan ej gifva
 Dig något skriftligt — och hvem kan göra det?

Nu, lilla Dästa Vän, komme vi snart at flytta til Martins, och jag
 sedan til mit lyckliga Hem. Ack! jag blir mera lycklig än jag det
 förtjenar — men tror Du ändå, lilla Bror Carl, at jag inte kan quittera
 denna fälla Doring utan en smärtande Känsla — och kan jag nu, då
 jag skrifver, ej hindra mig ifrån en mängd af Tårar.

Under detta Tak, inom dessa Murar, som ännu hysa Din lilla
 upprigtiga Vän, här, ålskade Bror Carl, har vår rena Vänfkap begynt —
 här hafve vi nyttit glada och ofkyldiga Nöjen tillsammans — huru skulle
 jag då kunna afskildas härifrån utan saknad, utan oro! — ack nej!
 detta Ställe förenar för mycket hjert för mit Hjerta, för at af mig
 kunna lämna utan röda Rånflor. Allting har jag kastat up mina
 ögon utan ny förnuoning och utan ännu lifvigare åtänka af så
 många fälla och lyckliga dagar, som jag med Dig, lilla aimable
 Vän, här passerat. — Ack! öma och kärnflofulla Bror Carl! af Dig
 har jag fött lärt at känna och fatta värde på den sköna Natursens
 kärnykande fägring — och af Dig, Däste af Vänner, har mit Hjerta
 fött blifvit ömadt för Vänfkapens Heliga och intagande Känflor. —
 Åhnd Du derigenom gjort mig lycklig och fall! — ack! lär mig äfven nu
 på hvad sätt jag skal kunna visa Dig min erkänsla och tackfambhet
 så blir Din lilla Syfter Drott Louise den lyckliga gästa.

Jag skutar med det jag berdt begynna, at lyckönska Dig nu som Gift
 Man. Gud bevar! min fann inspirerar icke detta Namn mycket
 mycket Respekt. Säg mig, huru Du nu finner Dig, sedan Du fat en liten
 charmante Fru at lefa med. Gud vet at ingen Lycka gifves, som
 icke af Själ och Hjerta önskar Dig så njuta
 Louise Gjerwell.

Til detta Bref, som målar Sjelfva det Tänkesätt, hvilket råder
 hos det fruntimer, svart Hand här fört Pennan, fogar jag et
Portrait af en ung och vacker Flicka, helt nyligen teknadt i
 Paris af en vider Fransöskt Skald.